

Sygn. akt VII Ka 325/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska,

SO Piotr Zbierchowski,

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Marcina Wielgomasa

po rozpoznaniu w dniach: 19 maja 2017 r. i 12 czerwca 2017 r.

sprawy **A. S.** (S.) ur. (...) w G., syna M. i M. z domu K.

oskarżonego z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 212/16

I zmienia zaskarżony wyrok i oskarżonego A. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt. VII Ka 325/17

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym dniu na przestrzeni lipca i sierpnia 2012 roku w G. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), groził M. R. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę polegającego na pozbawieniu jej życia, posługując się przy tym niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i noża, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną one spełnione, a nadto czynu tego dopuścił się w dniu 5 lat po odbyciu powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sadu Okręgowego w Suwałkach sygn. akt IIK 128/99 za umyślne przestępstwo podobne tj. za czyn z art. 148§ 1 kk, którą to karę odbywał od dnia 3 maja 1999 r. do 11 czerwca 2010 r.

tj. o czyn z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z dnia 29 grudnia 2016 r., w sprawie sygn. akt II K 212/16

I oskarżonego A. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, przy zastosowaniu art. 4§1 kk:

na podstawie art. 190§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 190§ 1 kk wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§ 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzy) lat próby,

na podstawie art. 71 §1 kk wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przy przyjęciu, że wysokości jednej stawki dziennej równa jest kwocie 20 (dwadzieścia) zł.

Powyższy wyrok zaskarżył A. S. i w nieformalnej apelacji zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w przypisaniu mu popełnienia zarzucanego mu czynu oraz obrazę przepisów postępowania poprzez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść. Skarżący jednocześnie wskazał, że w czasie czynu przebywał poza granicami kraju i pracował wówczas w L. oraz podkreślił, że zdziwienie budzi rzekoma obawa spełnienia gróźb wobec pokrzywdzonej, która dopiero w roku 2014 złożyła w tym zakresie zeznania a jednocześnie była po zdarzeniu na chrzcinach.

Wskazując na powyższe A. S. wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna w zakresie postulatu dotyczącego uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmiennie bowiem niż to przyjął Sąd I instancji, Sąd Okręgowy ustala i przyjmuje, że brak jest wystarczających podstaw do zakwestionowania tych wyjaśnień A. S., w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy w przeciwieństwie do Sądu Rejonowego nie dał wiary twierdzeniom pokrzywdzonej tak w zakresie tego, że A. S. faktycznie jej groził jak i temu, że ewentualnie takie groźby mogły wywołać u niej uzasadnioną obawę ich spełnienia.

Zeznania M. R. są odosobnione i pozostają w sprzeczności z relacją oskarżonego i członków jej rodziny. Oczywistym jest, że ocena zeznań tych ostatnich osób nie może nie uwzględniać faktu oczywistych więzi rodzinnych i związaną z tym chęcią wspierania oskarżonego. Na powyższe zwracał uwagę były kurator oskarżonego, który stwierdził, że w rodzinie A. S. „nikt tam na nikogo nie skarży” - k.622 odw. Jednakże sama ta okoliczność w ocenie Sądu Okręgowego nie jest wystarczająca do podważania zaprzeczenia oskarżonego i wspierających to zaprzeczenie relacji jego bliskich i zarazem dla uznania za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej.

Przede wszystkim podkreślić należy, że twierdzenia M. R. są odosobnione i nie znajdują potwierdzenia w żadnym innym dowodzie. Wymieniona nikomu o tych rzekomych groźbach nie wspominała i to pomimo w istocie drastycznej formy przedstawianego przez nią zdarzenia, w czasie którego A. S. miał grozić pokrzywdzonej popełnieniem przestępstwa na jej szkodę polegającego na pozbawieniu jej życia, posługując się przy tym niebezpiecznymi narzędziami w postaci siekiery i noża,

Ponadto po raz pierwszy o zarzucanym A. S. zachowaniu M. R. wspomniała dopiero w dniu 4 grudnia 2014 r. a zatem blisko dwa i pół roku od daty czynu wskazanej w akcie oskarżenia. Jednocześnie zauważyć należy, że M. R. była wówczas przesłuchiwana w sprawie dotyczącej K. S. tj. brata oskarżonego i faktycznie dosyć szczegółowo podawała o zachowaniach jej chłopaka. Natomiast relacja o rzekomym zdarzeniu z udziałem A. S. ograniczyła się stwierdzenia: „ ponadto ja obawiam się jego brata A., który przebywa teraz za granicą” – k.264. Pierwsza w tym zakresie w postępowaniu przygotowawczym relacja złożona została przez pokrzywdzoną dopiero w dniu 22 grudnia 2014 r. – k.293, przy czym jak wynika z zapisu w protokole obawa przed oskarżonym zdawała się wynikać nie z samego relacjonowanego zdarzenia ale z uwagi na uprzednią karalność A. S. za zabójstwo. W dniu 3 lutego 2015 r. M. R. uszczegółowiła swoje zeznania i dodatkowo wówczas stwierdziła, że bardzo bała się tej całej sytuacji ale na prośbę K. S. nie złożyła zawiadomienia albowiem „A. miał zawiasy i będzie musiał wrócić do więzienia”- k.310. Powyższe pokrzywdzona podtrzymała na rozprawie przed Sądem Rejonowym.

Pomimo w istocie konsekwentnych zeznań M. R. uznaniu ich za rzetelną relację sprzeciwia się właśnie ta okoliczność podawana przez pokrzywdzoną a mianowicie obawa, że A. S. będzie musiał wrócić do więzienia. Jak bowiem wynika z treści k.620 oskarżony okres próby wynikający z warunkowego przedterminowego zwolnienia w sprawie (...) miał określony do dnia 3 maja 2014 r. Tym samym ewentualny czyn popełniony w okresie lipca-sierpnia 2014 r. nie mógł już stanowić podstawy od odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia z czego doskonale zdawali sobie sprawę tak sam oskarżony jak i jego brat K..

Wreszcie zwrócić uwagę należy na okoliczności wynikające z analizy zdjęcia jak na k.531, które do akt zostało złożone jeszcze przed wydaniem zaskarżonego wyrok. W tym przedmiocie w toku rozprawy odwoławczej została przesłuchana tak M. R. jak i matka oskarżonego- k.590 odw.-591 odw. oraz k.591 odw. -592. Z relacji wymienionych wynika, że data zdjęcia, które przedstawia sytuację rodzinną związaną z chrztem jest prawdziwa i chrzest faktycznie miał miejsce w dniu 20 października 2012 r. Podkreślenia przy tym wymaga, że M. R., która skarżyła się na relacje z rodzina S.- k.590 odw. nie tylko, że uczestniczyła w ich uroczystościach ale i co bezspornie wynika z przedmiotowego zdjęcia czuła się na nich dobrze, a przebywała wówczas faktycznie w towarzystwie A. S., który także pojawił się na uroczystości i zjadła również w jego towarzystwie obiad- k.591.

Tym samym powyższe okoliczności zdecydowania uniemożliwiają przyjęcie, że zeznania M. R. złożone po upływie tak długiego czasu mogą stanowić podstawę tak do przyjęcia samego faktu zaistnienia czynu z art.190§1 kk jak i ewentualnego uznania przy hipotetycznym założeniu jego zaistnienia, że zachowanie oskarżonego wzbudziło uzasadnioną obawę spełnienia groźby wobec pokrzywdzonej.

Jeszcze raz bowiem należy podnieść, że M. R. nie tylko przez ponad dwa lata sama w tym zakresie nie złożyła żadnego zawiadomienia ale faktycznie w październiku 2012 r. przebywała tak w towarzystwie (...) oraz i samego oskarżonego nie wykazując przy tym żadnych związanych z tym obaw. Zauważyć przy tym należy, że w żadnym wypadku o sprawstwie oskarżonego A. S. nie mogą świadczyć okoliczności związane z zachowaniem wobec pokrzywdzonej K. S. i ojca oskarżonego – k.482.

Powyższego w żaden sposób nie zmienia to, że Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom J. S., który starał się zapewnić na czas zarzutu alibi oskarżonemu. Jak wynika z relacji wskazanego świadka miał on z własnej inicjatywy napisać pismo jak na k.582. Tymczasem zwrócić uwagę należy, że faktycznie A. S. na pobyt za granicą w czasie wynikającym z treści zarzutu powołał się dopiero w apelacji – k.564-565 a o takiej okoliczności związanej ze zdarzeniem w istocie ani on sam nie wyjaśniał- k431 ani nie wspominali o tym członkowie jego rodziny. Jednakże z przyczyn opisanych wcześniej nie może mieć to znaczenia dla uniewinnienia A. S. od popełniania zarzucanego mu czynu.

Mając powyższe na uwadze zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego A. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,

Na podstawie art.632pkt.2 kpk koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.